

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Kučery a soudkyň JUDr. Ireny Sekavové a JUDr. Gordany Burianové ve věci

žalobkyně: **PERSO International, s. r. o.,** IČO: 26721147,
sídlem Peroutkova 1860, 252 28 Černošice,
zastoupená advokátem Mgr. Liborem Vincencem,
sídlem Pavla Švandy ze Semčic 7, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Ing. M[redacted] S[redacted]**, narozen 1[redacted],
bytem [redacted],
zastoupen advokátem JUDr. Milanem Štětinou,
sídlem Jiráskova 614, 470 01 Česká Lípa

o zaplacení 50 292,50 Kč, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu Praha – západ ze dne 15. 10. 2019, č. j. 6 C 587/2014 – 218,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení 6 562 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalovaného.

Odůvodnění:

1. Okresní soud Praha - západ (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 15. 10. 2019, č. j. 6 C 587/2014 – 218, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala po žalovaném zaplacení částky 50 292,50 Kč (výrok I.). Výrokem II. stanovil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení 114 357,87 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

žalovaného. Předmětem řízení byla finanční částka, která představovala dlužný měsíční poplatek za dobu od 1. 11. 2010 do 31. 3. 2011 (v celkové výši 23 913 Kč) a smluvní pokutu z takto nezaplacených poplatků za dobu od 21. 12. 2010 do 30. 11. 2014 v celkové výši 26 379,50 Kč. Měsíční poplatek ve výši 5 % z celkových tržeb bez DPH, nejméně však 3 950 Kč bez DPH, byl žalovaný povinen platit žalobkyni dle smlouvy o spolupráci, kterou účastníci uzavřeli 5. 5. 2010. Předmětem této smlouvy byla spolupráce v oblasti vybavení interiérů nábytkem, svítidly, podlahovými krytinami a dalšími interiérovými doplňky. Měsíční poplatek byl stanoven za oprávnění žalovaného používat logo žalobkyně jako poskytovatele, její obchodní jméno, know-how, obchodní metody a systémy postupů, informací o dodavatelích, zákaznících a referenční zakázkách. Vzhledem k tomu, že žalovaný tuto povinnost za uvedené období nesplnil, v souladu se smluvními podmínkami byla pro případ prodlení splněním takto stanovené povinnosti stanovena povinnost žalovaného zaplatit žalobkyni smluvní pokutu ve výši 0,08 % z dlužné částky za každý den prodlení. Soud prvního stupně uzavřel, že nárok žalobkyně je v plném rozsahu důvodný, když neshledal uvedenou smlouvu neplatnou ani pro rozpor s dobrými mravy, jak namítal žalovaný. Nepřiměřenou neshledal ani výši sjednané smluvní pokuty. Soud prvního stupně však shledal důvodnou námitku započtení, uplatněnou žalovaným. Námitka započtení byla ze strany žalovaného uplatněna nárokem na zaplacení mzdy za dobu od 15. 2. 2011 do 31. 3. 2011, kdy byl žalovaný u žalobkyně v pracovním poměru, byť nedošlo k uzavření písemné pracovní smlouvy. Soud prvního stupně (vázán právním názorem Nejvyššího soudu ČR) shledal v činnosti žalovaného (příprava, koncepce nákupu), kterou vykonával v uvedené době pro žalobkyni, znaky závislé činnosti, vykonávané ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti zaměstnance svědčící pro existenci pracovněprávního vztahu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neprokázala své tvrzení, že žalovaný neodpracoval v uvedeném období jím tvrzený počet 252 hodin, za které požadoval odměnu v celkové výši 50 400 Kč (200 Kč za jednu odpracovanou hodinu) shledal soud prvního stupně nárok žalovaného uplatněný k započtení jako důvodný. Soud prvního stupně za stavu, kdy u žalobkyně nebyl žádný zaměstnanec na obdobné pracovní pozici, vyšel při stanovení pravděpodobného výdělku ze sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí, dle kterého průměrný hrubý měsíční výdělek v roce 2011 pro profesi specialisty v obchodní sféře a veřejné správě činil 44 570 Kč. Soud prvního stupně neshledal důvodnou námitku promlčení, uplatněnou žalobkyní, když za rozhodující okamžik střetu pohledávek účastníků stanovil rok 2011, tedy období, kdy pohledávky účastníků promlčeny nebyly. Za stavu, kdy soud prvního stupně uzavřel, že je důvodný nárok žalovaného, který uplatnil k započtení proti pohledávce žalobkyně, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Spolu s plným úspěchem ve věci byla žalovanému přiznána náhrada všech účelně vynaložených nákladů v řízení před soudem prvního stupně.

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání žalobkyně, která soudu vytýkala, že neprovedl žalobkyní navržené důkazy, a to účastnický výslech jednatele žalobkyně, kterým by byly navrženy další důkazy k prokázání účelovosti tvrzení žalovaného o vykonávané činnosti pro žalobkyni, za kterou požadoval odměnu. Namítala, že nebyl prokázán pracovní poměr žalovaného u žalobkyně, když činnost žalovaného ve skutečnosti spočívala pouze v jeho seznámení s nákupními aktivitami žalobkyně, nikoliv v produktivní činnosti. Nejednalo se o manažerský charakter činnosti. Mezi účastníky nedošlo nikdy k dohodě o výši mzdy. Nesouhlasila s tím, že soud prvního stupně vycházel z pravděpodobného výdělku podle Ministerstva práce a sociálních věcí, který neodpovídal pracovnímu zařazení žalovaného. Nesouhlasila s žalovaným uvedeným rozsahem odpracovaných hodin. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, případně změnil a žalobě v plném rozsahu vyhověl.

3. Krajský soud v Praze, jako soud odvolací, přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo podle § 212 a § 212a odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

4. Soud prvního stupně rozhodl původně rozsudkem (v pořadí prvním) ze dne 16. 2. 2016, č. j. 6 C 587/2014 – 78, tak, že žalobě v plném rozsahu vyhověl a žalovanému stanovil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení. Tento rozsudek byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 19. 5. 2016, č. j. 31 Co 120/2016 – 99, zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení, když odvolacím soudem bylo shledáno pochybení v obsazení soudu prvního stupně. I když byl dle závěru odvolacího soudu žalobou uplatněn nárok na zaplacení peněžité částky jako závazku ze smlouvy mezi podnikateli, bylo třeba při posuzování obrany žalovaného, založené na tvrzení, že žalobou uplatněná pohledávka zanikla započtením pohledávky na mzdu ze závislé činnosti na základě pracovní smlouvy (tedy pracovněprávního nároku), rozhodovat v souladu s ustanovením § 36 a odst. 1 písm. a) o. s. ř., tedy v senátě. Z tohoto důvodu bylo dle závěru odvolacího soudu řízení před soudem prvního stupně zatíženo vadou, o které nelze zjednat nápravu v odvolacím řízení.

5. Po zopakování a částečném doplnění dokazování, rozhodl soud prvního stupně rozsudkem (v pořadí druhým) ze dne 1. 2. 2018, č. j. 6 C 587/2014 - 144, potvrzeným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2018, č. j. 23 Co 201/2018 – 182, tak, že žalovanému stanovil povinnost zaplatit žalobkyni částku 50 292,50 Kč a náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů. Soudy obou stupňů shledaly důvodným nárok žalobkyně na zaplacení dlužných měsíčních poplatků dle smlouvy o spolupráci uzavřené mezi účastníky, a to za dobu od 1. 11. 2010 do 31. 3. 2011 (v celkové výši 23 913 Kč) a smluvní pokutu z takto nezaplacených poplatků za dobu od 21. 12. 2010 do 30. 11. 2014 (v celkové výši 26 379,50 Kč). Soudy obou stupňů vyšly ze skutkových zjištění, že účastníci uzavřeli v souladu s ustanovením § 269 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, smlouvu o spolupráci, kterou se žalobkyně zavázala zajistit činnost žalovaného poskytnutím znalostí a zkušeností, poskytnutím obchodního jména, know-how, obchodních metod a systému postupů, informací o dodavatelích, zákaznících a referenční zakázkách a žalovaný se zavázal žalobkyni platit měsíční poplatek v minimální výši 3 950 Kč bez DPH, se sjednanou inflační doložkou. Pro případ prodlení s plněním dlužné částky poplatků byla sjednána smluvní pokuta ve výši 0,08 % denně. Smlouva o spolupráci byla ukončena k 31. 3. 2011. Soudy shledaly důvodný nárok žalobkyně na zaplacení dlužných poplatků v souladu se zněním smlouvy o spolupráci, a to za dobu od 1. 11. 2010 do 31. 3. 2011, včetně sjednané smluvní pokuty z důvodu prodlení s úhradou takto stanovených poplatků. Soudy obou stupňů neshledaly důvodnou námitku započtení uplatněnou žalovaným, který namítl započtení nárok na náhradu mzdy, který mu měl vzniknout z pracovního poměru u žalobkyně trvajícího od 15. 2. 2011 do 31. 3. 2011. Uzavřely, že činnost žalobkyně nebyla založena na zaměstnaneckých vztazích a ze strany žalobkyně nebyl prokázán úmysl s žalovaným uzavřít pracovní poměr. Činnost, kterou žalovaný pro žalobkyni v uvedeném období vykonával, vycházela nadále ze smlouvy o spolupráci ze dne 5. 5. 2010. O charakteru pracovního poměru žalovaného dle soudů obou stupňů nesvědčily ani skutečnosti, že žalobkyní byly žalovanému poskytnuty „pomůcky“ (notebook a myš), protože ty mu byly předány na základě smlouvy o zápůjčce, ani skutečnost, že žalovanému bylo poskytnuto pracovní místo ve vzorovém domě žalobkyně, neboť tímto způsobem byla umožněna v práce v objektu žalobkyně i další osobě vykonávající činnost pro žalobkyni jako „osoba samostatně výdělečně činná“. Vzhledem k tomu, že činnost žalovaného konaná pro žalobkyni nenaplňovala dle soudů obou stupňů charakter závislé práce, nemohl žalovanému vzniknout nárok na odměnu za práci, a tedy ani námitka způsobilá k započtení.

6. Rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 5. 2019, č. j. 21 Cdo 342/2019 – 200, byl rozsudek Krajského soudu v Praze a rozsudek Okresního soudu Praha - západ ze dne 1. 2. 2018, č. j. 6 C 587/2014 – 144, zrušen a věc vrácena Okresnímu soudu Praha - západ k dalšímu řízení. Nejvyšší soud ČR, jako soud dovolací, uzavřel, že činnost žalovaného konaná pro žalobkyni v době od 15. 2. 2011 do 31. 3. 2011 naplňovala charakter závislé práce. Žalovaný v tomto období na pobočce žalobkyně na základě jejích pokynů zpracovával koncepci nákupu, jednal s dodavateli,

komentoval návrhy smluv, termíny schůzek a sortiment žalobkyně. Tato činnost, kterou vykonával nad rámec činnosti regionálního ředitele (tedy činnosti konané na základě smlouvy o spolupráci ze dne 5. 5. 2010) vykazuje, dle závěru Nejvyššího soudu, znaky závislé činnosti vyplývající z ustanovení § 2 odst. 4 zákoníku práce, neboť šlo o činnost vykonávanou žalovaným osobně, ve vztahu nadřízenosti žalobkyně, jejíž jednatel zadával žalovanému úkoly a podřízenosti žalovaného, jménem žalobkyně (pro její potřeby), v prostorách žalobkyně a na její náklady (žalovanému byly poskytnuty pracovní pomůcky) a na její odpovědnost.

7. Soud prvního stupně po zopakovaném a doplněném dokazování vycházel z takto zjištěného skutkového stavu: účastníci uzavřeli dne 5. 5. 2010 smlouvu o spolupráci, dle které se žalobkyně zavázala zajistit činnost žalovaného, a to především poskytnutím znalostí a zkušeností, poskytnutím obchodního jména, know-how, obchodních metod a systému postupů, informací o dodavatelích, zákaznících a referenčních zakázkách a žalovaný se zavázal žalobkyni platit měsíční poplatek v minimální výši 3 950 Kč bez DPH s tím, že k poplatku byla sjednána inflační doložka. Pro případ prodlení s plněním dlužné částky (poplatku) byla sjednána smluvní pokuta ve výši 0,08 % denně. Žalovaný tuto smlouvu uzavřel jako podnikatel. V období od 10. 1. 2011 do 21. 11. 2013 měl žalovaný provozování živnosti přerušeno. Žalovaný absolvoval dne 21. 5. 2010 úvodní školení. Žalovaný byl žalobkyní dne 3. 12. 2010 vyzván k zaplacení dlužných měsíčních poplatků za dobu od června 2010 do září 2010 (včetně) s upozorněním na možnost vyúčtování smluvní sankce za prodlení s úhradou. E-mailovou komunikací účastníci společně řešili konkrétní obchody (zakázky) i obecné otázky obchodní strategie. Během října 2010 až ledna 2011 žalovaný pro žalobkyni poptával dodavatele pro možné zakázky. V únoru a březnu 2011 žalovaný komentoval návrhy smluv, termíny schůzek, sortiment. Žalovanému byla od února 2011 umožněna činnost z kanceláře vzorového domu žalobkyně, byly mu poskytnuty klíče a na základě smlouvy o zápůjčce uzavřené mezi účastníky dne 15. 2. 2011 převzal žalovaný notebook značky Dell a myš značky Genius Navigator v celkové ceně 25 467 Kč, se závazkem vrácení do 24 hodin od výzvy předávajícího. Dne 22. 2. 2011 žalovaný prostřednictvím e-mailu požadoval po žalobkyni uzavření písemné smlouvy s udáním odměny za vykonanou práci na pozici manažer nákupu a prodeje, ukončení dosavadní smlouvy o spolupráci dohodou ke dni 31. 10. 2010, návrh budoucího hodnocení a vyplacení části odměny za práci vykonanou v únoru 2011. Dne 14. 4. 2011 byl žalovaný vyzván k zaplacení poplatku za první čtvrtletí kalendářního roku 2011, v reakci na to žalovaný navrhl vyrovnání závazků zápočtem neproplacených odpracovaných hodin v celkové výši 50 400 Kč. 31. 3. 2011 došlo k písemné dohodě o ukončení smlouvy o spolupráci ze dne 5. 5. 2010 a vrácení předmětu zápůjčky žalovaným žalobkyni. Písemným podáním ze dne 11. 2. 2015 žalovaný vůči žalobkyni započetl svou pohledávku ve výši 50 400 Kč jako mzdu za činnost manažera nákupu v období od 15. 2. do 31. 3. 2011 (252 hodin x 200 Kč/hod.) proti pohledávce žalobkyni ve výši 23 913 Kč jako nedoplatku měsíčních poplatků za období listopad 2010 až březen 2011.

8. Takto zjištěný skutkový stav odpovídá důkazům provedeným před soudem prvního stupně a odvolací soud se s ním ztotožňuje.

9. Odvolací soud se ztotožnil i s právním závěrem soudu prvního stupně, který správně při právním posouzení vycházel ze zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, účinného do 31. 12. 2013. Zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2014, byl zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, zrušen. Podle ustanovení § 3028 o. z. se tímto zákonem řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinný a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. Vzhledem k tomu, že předmětem řízení je nárok ze smluvního závazku vzniklého dne 5. 5. 2010, tedy před účinností zákona č. 89/2012 Sb., postupoval soud prvního stupně zcela správně, pokud vycházel při právním posouzení z právní úpravy účinné do 31. 12. 2013.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

10. Soud prvního stupně věc posoudil ve smyslu ustanovení § 269 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obchodní zákoník“), jako nepojmenovanou smlouvu, když tuto shledal jako platně uzavřenou s ohledem na dostatečně vymezený předmět smlouvy. Uzavřel, že ve smlouvě jsou podrobně upraveny závazky obou stran, smlouva obsahuje ustanovení o povinnostech žalovaného jako partnera i o povinnostech žalobkyně jako poskytovatele, řádné a srozumitelné ustanovení o tom, že se jedná o smlouvu uzavřenou na dobu neurčitou s roční výpovědní lhůtou. Odvolací soud ve shodě se závěrem soudu prvního stupně neshledal důvodnou námitku žalovaného, že by výkon práva žalobce byl v rozporu s dobrými mravy či se zásadami poctivého obchodního styku. Žalobkyně splnila své povinnosti vyplývající ze smlouvy o spolupráci, když žalovanému byly z její strany poskytnuty základní informace, účast na vstupním školení a byla mu poskytnuta možnost používat obchodní jméno žalobkyně i know-how. Know-how, které žalobkyně žalovanému podle smlouvy o spolupráci poskytla, zahrnovalo tedy podle skutkových zjištění soudu prvního stupně jak možnost využívat firemní webové stránky, seznam dodavatelů, kteří smluvním partnerům poskytují dobré obchodní podmínky, vzorové dokumenty, postupy usnadňující počátek podnikání, tedy v podstatě celý obchodní model. Žalovaný neplnil své smluvní povinnosti, a to úhradu minimálního měsíčního poplatku za dobu od listopadu 2010 do 31. 3. 2011 (kdy došlo k ukončení smlouvy o spolupráci dohodou).

11. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, i pokud jde o posouzení platnosti ujednání o smluvní pokutě. Účastníci si smluvní pokutu sjednali v článku 6 odst. 1 smlouvy o spolupráci. Pokud jde o stanovení její výše, a to 0,08 % za každý den prodlení, v tomto rozsahu se nijak neodchyluje od jiných případů a není ani v rozporu s konstantní judikaturou. Ujednání o smluvní pokutě v obchodně právních vztazích je upraveno ustanovením § 301 obchodního zákoníku, jako moderační oprávnění soudu. Podle tohoto ustanovení může soud v obchodně právních vztazích nepřiměřeně vysokou smluvní pokutu snížit s přihlédnutím k hodnotě a významu zajišťovací povinnosti, a to až do výše škody vzniklé do doby soudního rozhodnutí porušením smluvní povinnosti, na kterou se smluvní pokuta vztahuje. Jedná se o speciální ustanovení k ustanovení § 39 občanského zákoníku, kdy úpravu smluvní pokuty v občanskoprávních vztazích je třeba při nepřiměřeně vysoké výši smluvní pokuty posuzovat jako neplatný právní úkon, příčící se dobrým mravům. V obchodně právních vztazích lze posoudit smluvní pokutu jako neplatný právní úkon pro rozpor s dobrými mravy podle ustanovení § 39 obč. zák. pouze v případě, že by se dobrým mravům příčili okolnosti, za kterých byla smluvní pokuta sjednána, a to i v případě, že byla sjednána v nepřiměřené výši. V souladu s touto úpravou i s přihlédnutím k okolnostem uzavření smlouvy o spolupráci, kdy byla uzavřena mezi dvěma podnikateli, je dohodnutá výše z pohledu dobrých mravů akceptovatelná a přiměřená, odvolací soud neshledal důvod ani pro případnou moderaci smluvní pokuty ve smyslu ustanovení § 301 obchodního zákoníku. Za stavu, kdy bylo prokázáno prodlení s úhradou měsíčních poplatků ze strany žalovaného, nelze požadavek na zaplacení smluvní pokuty žalobkyní považovat za požadavek v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku. V tomto směru tedy odvolací soud závěr soudu prvního stupně, pokud jde o důvodnost nároku žalobkyně, shledal zcela správný.

12. Odvolací soud se ztotožnil i s posouzením námitky započtení, kterou vůči nároku žalobce uplatnil žalovaný. Žalovaný namítl započtení proti pohledávce svého nároku na náhradu mzdy, který mu měl vzniknout z pracovního poměru u žalobkyně, trvajícího od 15. 2. 2011 do 31. 3. 2011. Pracovní poměr se v souladu s ustanovením § 33 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, zakládá pracovní smlouvou mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, kterou je v souladu s ustanovením § 34 odst. 3 zákoníku práce (ve znění účinném do 31. 3. 2011 s ohledem na dobu tvrzeného pracovního poměru) zaměstnavatel povinen uzavřít písemně. Náležitosti pracovní smlouvy upravuje ustanovení § 34 odst. 1 zákoníku práce tak, že musí obsahovat druh práce, který má zaměstnanec pro zaměstnavatele vykonávat, místo nebo místa výkonu práce, ve kterých má být práce vykonávána a den nástupu do práce. V daném případě mezi účastníky nebyla

uzavřena pracovní smlouva v písemné podobě, což s ohledem na znění ustanovení § 34 odst. 3 zákoníku práce, ve znění účinném v době do 31. 3. 2011, nebylo postiženo sankcí neplatnosti.

13. V daném případě bylo prokázáno, že žalovaný v době od 15. 2. 2011 do 31. 3. 2011 osobně docházel do pobočky žalobkyně v Hostivicích, kde vykonával činnost spočívající v jednání s dodavateli a přípravy koncepce nákupu, tedy činnost realizovanou nad rámec činnosti vyplývající z dosud trvající smlouvy o spolupráci. Vystupoval při ní jako manažer nákupu a v tomto směru s ním žalobkyně komunikovala. Soud prvního stupně za tohoto stavu zcela v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího soudu ČR tuto činnost posoudil jako závislou činnost naplňující charakter závislé práce v souladu s ustanovením § 2 zákoníku práce, svědčící o existenci pracovního poměru mezi žalobkyní a žalovaným, a to za stavu, kdy žalobkyně neprokázala jinou formu uvedené činnosti, než pracovní poměr, neboť žalobkyně popírala činnost žalovaného nad rámec činnosti vyplývající ze smlouvy o spolupráci zcela. Za tohoto stavu, při neexistenci písemné pracovní smlouvy, vyšel soud prvního stupně z tvrzení žalovaného o počtu odpracovaných hodin, a to zcela v souladu s ustanovením § 79 odst. 1 zákoníku práce, dle kterého je délka stanovené týdenní pracovní doby 40 hodin týdně. Pokud žalobkyně namítala, že tento rozsah není odpovídající, bylo na ní, aby prokázala počet skutečně odpracovaných hodin. Žalobkyně se však v tomto směru omezila pouze na obecné popření jakékoliv činnosti žalovaného nad rámec činností vykonávaných dle smlouvy o spolupráci, tj. popírala jakoukoliv závislou činnost.

14. Odvolací soud se ztotožnil i se závěrem soudu prvního stupně, pokud jde o výši nároku žalovaného. Za vykonanou práci náleží zaměstnanci mzda, plat nebo odměna z dohody za podmínek stanovených zákonem (§ 109 odst. 1 zákoníku práce). V daném případě nebyla mezi účastníky uzavřena pracovní smlouva a stanovená výše mzdy. Vzhledem k tomu, že žalobkyně na obdobné pracovní pozici nezaměstnávala žádné zaměstnance, soud prvního stupně správně vycházel z průměrného příjmu na obdobné pozici dle sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí ČR. Pokud žalobkyně neprokázala stanovení mzdy ve výši odlišné, či jiný charakter pracovní pozice žalovaného, je její námitka, že takto stanovená výše mzdy není odpovídající, rovněž nedůvodná. Za dobu trvání pracovního poměru žalovaného u žalobkyně, tj. celkem 31 pracovních dnů, by nárok žalovaného na mzdu při délce pracovní doby 40 hodin týdně, vznikl za 248 hodin. Vzhledem k tomu, že soud prvního stupně vycházel ze stanoveného průměrného měsíčního příjmu ve výši 44 570 Kč, je nárok žalovaného důvodný, i přesto, že požadoval náhradu mzdy za 252 hodin, neboť požadoval méně, než by mu při uvedené výši příjmu za dobu 248 hodin náleželo. Započtením nároku žalovaného proti pohledávce žalobkyně tak pohledávka žalobkyně uplatněná žalobou zanikla.

15. Odvolací soud se ztotožnil i s posouzením námitky promlčení nároku žalovaného soudem prvního stupně, kdy pro posouzení promlčení je rozhodující okamžik, kdy se pohledávky setkaly. Žalovaný uplatnil svůj nárok k započtení již v roce 2011, tedy v době, kdy byly obě pohledávky splatné a nebyly v okamžiku střetu promlčeny. Soud prvního stupně tedy zcela správně uzavřel, že námitka promlčení uplatněná žalobkyní není důvodná.

16. Soud prvního stupně nepochybil ani v procesním postupu, pokud neprovedl důkaz dalším účastnickým výslechem jednatele žalobkyně. Důkaz účastnickým výslechem je pouze doplňujícím důkazem pro případ, že nejde skutečnost prokázat, jinak. V daném případě byly v průběhu řízení oba účastníci slyšeni opakovaně, tedy včetně jednatele žalobkyně. Pokud chtěl uvést ještě další tvrzení, mohl tak učinit v kterémkoliv písemném podání, které vůči soudu učinil, případně v přednesu právního zástupce žalobkyně.

17. Ze všech shora uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako správní podle § 219 o. s. ř. potvrdil, a to i v nákladovém výroku II.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

18. V řízení před soudem prvního stupně byl v plném rozsahu úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. byla přiznána náhrada účelně vynaložených nákladů, a to nákladů za zaplacené soudní poplatky a nákladů právního zastoupení. Výše nákladů právního zastoupení žalovaného byla soudem prvního stupně stanovena ve správné výši odpovídající vyhlášce č. 177/1996 Sb., advokátnímu tarifu.

19. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1, § 151 a § 142 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení bylo v plném rozsahu úspěšný žalovaný, kterému vznikly náklady na právním zastoupení, a to za jeden úkon právní služby (účast u jednání odvolacího soudu) po 3 140 Kč podle § 7 advokátního tarifu, jeden režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, náhrada cestovného právního zástupce k jednání odvolacího soudu ve výši 1 183 Kč, náhrada za promeškaný čas podle § 14 advokátního tarifu, za osm započatých půlhodin po 100 Kč, 21 % DPH ve výši 1 139 Kč (po zaokrouhlení), tj. celková výše nákladů 6 562 Kč.

20. Lhůta k plnění nákladů odvolacího řízení byla stanovena v zákonné třídenní délce (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) a platební místo náhrady nákladů řízení v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám právního zástupce žalovaného, který je advokátem.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu Praha – západ za podmínek ustanovení § 237 o. s. ř.

Praha 23. června 2020

JUDr. Tomáš Kučera, v. r .
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková